

Kopač se mehansko dvigne, si pomane oči, zastrmi predse. Ženska poleg njega vzdihne, se pretegne ter pravi vstajajoč:

„Dobro vam je bilo, sosed. Smejali ste se in vriskali. Prav kakor bi ne vedeli, da bo zopet dan.“

Kopač je sklonil glavo in ni odgovoril.

Za njima so vstajali drugi, bledih obrazov in s stisnjenimi ustnicami. Drug se je bal pogledati drugega. Na vsakem čelu pa je bilo začrtano z velikimi, temnimi črkami:

„Kam pa zdaj?“ —

Franjo Roš:

V svobodo.

Širom razpeta polja zorijo
sveto zamaknjena v gorko tišino.
Ginejo dalje v svetlo melodijo
luči trepeta in valov žit.

V solnčno brezkončnost pokoj se vzpenja,
ž njo gre v svobodo mlado hotenje;
da se opije vina življenja,
hoče razmaha v brezbrežju dalj.

Srce, li čutiš vse neizmerno
svojih opojnih vesoljstev bogastvo?
Pij in bodi mi silno in verno,
glej, zdaj je dan, brez meja mu je svit.

